

Nr 53.

Ankom till riksdagens kansli den 27 maj 1927 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften.

I en den 11 mars 1927 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 200, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande, vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 3 § i förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Härigenom förordnas, att 3 § i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften skall från och med den 1 januari 1928 i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

I avseende på expeditionernas förseende med stämpel gäller, med de här nedan i 7 § nämnda undantag, denna tariff:

	1		2		3		4		5	
	Avd.		Avd.		Avd.		Avd.		Avd.	
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.

<i>Bevis</i> om uppvisning av pass					<i>fritt</i>					
» om visering av pass för utlänning	—	—	—	—	—	—	—	—	7	50
» av socialstyrelsen om uppehållstillstånd för utlänning	—	—	—	—	—	—	7	—	—	—
» av socialstyrelsen om arbetstillstånd för utlänning					<i>fritt</i>					
» som erfordras — — — rovdjurs dödande					<i>fritt</i>					

» ; se även <i>Intyg</i> .										

Utskottet.
Proposition
nr 198.

Genom en den 11 mars 1927 dagtecknad proposition, nr 198, har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga ett vid propositionen fogat förslag till lag om utlännings rätt att här i riket vistas, vilken lag är avsedd att träda i kraft den 1 januari 1928.

Enligt den föreslagna lagen skall utlänning, som ankommer till eller uppehåller sig här i riket, vara försedd med pass eller annan legitimationshandling, som enligt Kungl. Maj:ts förordnande må gälla såsom pass. Legitimationshandling skall, där Kungl. Maj:t det förordnar, vara försedd med påteckning av svensk myndighet (visering). Utan särskilt tillstånd, *uppehållstillstånd*, äger utlänning icke uppehålla sig här i riket över tre månader med mindre visering för honom fortfarande gäller. Utlänning äger icke utan särskilt tillstånd, *arbetstillstånd*, här i riket antaga eller innehava anställning i annans tjänst (arbetsanställning) med mindre för honom gäller visering, som innefattar tillstånd därtill. Utan arbetstillstånd må utlänning ej heller här i riket utöva verksamhet, som föranledes av tjänsteanställning utomlands i annan egenskap än såsom handelsresande, med mindre för honom gäller visering som nyss sagts. Såväl uppehålls- som arbetstillstånd meddelas av socialstyrelsen i form av bevis, som tecknas å utlännings legitimationshandling.

Därest särskilda bestämmelser ej meddelas angående avgift för dylika bevis om uppehålls- eller arbetstillstånd, skulle avgift för varje bevis komma att utgå dels i form av stämpelavgift enligt rubriken »bevis annat» i stämpelförordningen med 2 kronor dels ock såsom lösen enligt rubriken »bevis annat, tecknat å företedd handling» i expeditionslösenförordningen med 1 krona eller tillhopa med 3 kronor. Fråga har emellertid uppkommit att för sådant bevis uttaga något högre stämpelavgift.

Till stöd för det med förevarande proposition framlagda förslaget till viss ändring i stämpelförordningen har föredragande departementschefen anført, att han funne det vara skäligt, att statsverket i form av ökade expeditionsavgifter erhöle ersättning för de kostnader, som handläggningen av ifrågavarande ärenden rörande främlingskontrollen ådroge staten. Dessa kostnader syntes, enligt vad departementschefen erfarit från socialstyrelsen, i vad de avsåge personal hos styrelsen kunna, inberäknat dyrtidstillägg, uppskattas till omkring 32,000 kronor. Detta belopp torde alltså böra läggas till grund för bedömande av ifrågavarande avgifters storlek. Departements-
chefen.

Uti en den 23 februari 1927 dagtecknad promemoria hade socialstyrelsen föreslagit, att avgiftsskyldigheten skulle fördelas med lika belopp å uppehålls- och arbetstillstånd. För en utlänning, som här i riket erhållit eller sökte arbetsanställning, skulle, då för honom i regel erfordrades såväl uppehålls- som arbetstillstånd, avgiften alltså komma att uppgå till det dubbla mot det belopp, som en utlänning, vilken uppehöle sig i landet i annat syfte, skulle hava att erlægga. Till stöd för avgiftsskyldighetens ordnande på nu angivna sätt kunde visserligen anföras, att prövningen av frågan om meddelande av arbetstillstånd vore förenad med särskild kostnad utöver den, som föranleddes av samma utlännings begäran om uppehållstillstånd. Denna synpunkt syntes dock icke i detta fall böra tilläggas avgörande betydelse. Ej heller borde hänsyn tagas till ett av socialstyrelsen åberopat förhållande, att arbetstillståndet för den arbetsökande utläningen innebure en förmån. I många fall syntes förmånen av uppehållstillstånd för en utlänning, som ej ämnade här i riket taga arbetsanställning utan härstädes idka annan verksamhet, vara lika stor som den ett arbetstillstånd kunde anses innebära. Billighetsskäl syntes dessutom tala för att den arbetsökande utläningen, vilkens ekonomi ofta vore svag, icke finge vidkännas större avgift än en utlänning, för vilken allenast uppehållstillstånd erfordrades. Departementschefen ansåge därför, att ifrågavarande avgifter borde läggas å uppehållstillstånden, men att arbetstillstånden borde lämnas fria från avgift.

Enligt vad departementschefen från socialstyrelsen inhämtat, skulle antalet uppehållstillstånd, som skulle komma att för varje år meddelas av styrelsen, för närvarande kunna beräknas till omkring 4,000. En sammanlagd expeditionsavgift för varje bevis om uppehållstillstånd av 8 kronor syntes alltså vara tillräcklig för att det önskvärda beloppet skulle kunna erhållas. Av

denna avgift syntes stämpeln böra utgöra 7 kronor och lösen såsom hittills 1 krona.

I fråga om utlänningar, som vore underkastade viseringsskyldighet, skulle utöver viseringen särskilt arbetstillstånd icke erfordras. För att dessa utlänningar icke skulle komma att i förevarande hänseende intaga en gynnsammare ställning än viseringsfria utlänningar syntes bevis om visering böra beläggas med avgift till lika stort belopp som bevis om uppehållstillstånd, eller sålunda med 8 kronor. Med bibehållande av nu utgående lösen för bevis om visering eller 50 öre borde alltså stämpelavgiften för dylikt bevis höjas till 7 kronor 50 öre.

*Utskottets
yttrande.*

Riksdagen har numera i huvudsak bifallit Kungl. Maj:ts med propositionen nr 198 framlagda lagförslag, men för sin del beslutat, att lagen skall erhålla endast provisorisk giltighet och gälla till och med den 31 december 1932. Berörda ändring i vad Kungl. Maj:t i propositionen nr 198 föreslagit torde icke påfordra någon motsvarande ändring beträffande giltighetstiden för det förevarande förslaget till ändring i stämpelförordningen, vilket förslag enligt utskottets mening utan olägenhet kan antagas såsom för framtiden gällande.

På grund därav och då utskottet icke funnit något att erinra mot det föreliggande förslaget, får utskottet, under återopande av vad föredragande departementschefen till ovannämnda statsrådsprotokoll anfört, hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 200, antaga det vid propositionen fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § i förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Stockholm den 27 maj 1927.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Wohlin, Wigforss, Boman, Iriherre Beck-Friis*, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Bengtsson i Kullen, Lövgren i Nyborg*, Olsson i Golvvasta, Nylander, Björklund, Johansson i Hornsberg*, Åström, Eriksson i Ljusdal*, Olsson i Gävle, Ericson i Boxholm och Ljunggren*.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.